Κώστας Χ. Πασχάλης
Η υποκρισία μας απέναντι «στους πεινώντες και διψώντες»

Εδώ και καιρό, σε καθημερινή σχεδόν βάση διαβάζουμε και βλέπουμε την τραγική διάσταση που έχει προσλάβει η φτώχεια και η εξαθλίωση όχι μόνον σε μεγάλες γεωγραφικές περιοχές του πλανήτη μας, αλλά και δίπλα μας.

Παράλληλα όμως με την όξυνση των οικονομικών ανισοτήτων σε βάρος πάντα των ασθενέστερων κοινωνικά ομάδων, σειρά από εγγενείς δυσλειτουργίες της παγκόσμιας οικονομίας, όπως : η διαβλεπόμενη έλλειψη τροφίμων, η κούρσα των τιμών του πετρελαίου, η καταλήστευση των φυσικών πόρων, η ολοένα και διογκούμενη ακρίβεια, η ελλιπής περίθαλψη, ο περιορισμός των παροχών, οι εκποιήσεις των δημόσιων χώρων υπέρ των ιδίων συμφερόντων, η απαξίωση της πολιτικής… τείνουν να διαμορφώσουν (αν δεν το έχουν ήδη κάνει) ένα κλίμα πρωτοφανούς ρευστότητας που θεωρητικά τουλάχιστον γεννά σοβαρούς προβληματισμούς.

Λέμε, δε, θεωρητικά γιατί στην ουσία είναι αμφίβολο αν έχουμε σχετική έστω συνείδηση της διάστασης των προβλημάτων που έχουν προκύψει. **Κλεισμένοι οι περισσότεροι από μας στο θερμοκήπιό μας, παρακολουθούμε τις εξελίξεις σαν θεατές κινηματογραφικής ταινίας. Μοιραζόμαστε συναισθήματα και σκέψεις, μασουλώντας ποπ κόρν, νοιώθουμε την ένταση, καταλαμβανόμαστε από τη δύναμη των εικόνων και της τραγικότητας των σκηνών που εκτυλίσσονται εμπρός μας, αποκομίζοντας εντέλει την πλασματική αίσθηση πως με τον τρόπο αυτό γίναμε κοινωνοί του δράματος.** Κατά τα άλλα επανερχόμαστε στο αποστειρωμένο περιβάλλον μας για να συνεχίσουμε να παλεύουμε με τους ανηλεείς ρυθμούς της καθημερινότητάς μας. Όλα αυτά, βέβαια, μέχρις ότου το πρόβλημα «αγγίξει» και εμάς τους ίδιους, οπότε και από θεατές γίνουμε πρωταγωνιστές του δράματος.

Θυμίζει η όλη κατάσταση το πρωτοσέλιδο της (όποιας) εφημερίδας που προβάλλει των «επικείμενη εξέγερση» των «πεινώντων και διψώντων», ενώ την ίδια στιγμή τα ένθετά της περιλαμβάνουν ένα γκλαμουράτο και πανάκριβο οδηγό γευσιγνωσίας και φυσικά έναν εξίσου πανάκριβο οδηγό αγοράς πολυτελών αυτοκινήτων. Παράλληλα και δίπλα στις στήλες με τα ρεπορτάζ για τους πένητες συμπολίτες μας προβάλλονται «ονειρικοί οδηγοί διακοπών» και παραδίπλα μοναδικές ευκαιρίες αγοράς ακινήτων σε «άβατες πλαγιές» (κατά προτίμηση προσφάτως καμένες).

Το ίδιο ακριβώς με την τηλεόραση. Μετά τις πονεμένες κραυγές των τηλεδημοσιογράφων για την ακρίβεια, τη στέρηση, την εξαθλίωση και την περιθωριοποίηση, να οι ειδήσεις για τους γάμους και τις βαφτίσεις των επωνύμων (με το κόστος μιας τέτοιας βάφτισης εξασφαλίζεται συσσίτιο απόρων για έναν μήνα), να και οι διαφημίσεις που θέλουν τα όνειρα να αποκτούν χρώμα με την αγορά ενός αυτοκινήτου, ή τους Έλληνες να έχουν κατακλύσει το Λονδίνο επειδή τους πέφτει βαρύ το χωριό τους. Για να μην μιλήσουμε για τον Έλληνα κροίσο που τα «κονόμησε στο τζόγο» και «δεν ξέρει τι έχει».

Αν αυτό δεν λέγεται υποκρισία, πως θα μπορούσε να χαρακτηριστεί. Και δυστυχώς η υποκρισία δεν αφορά μόνον την κατευθυνόμενη ενημέρωση αλλά και το πώς εμείς την προσλαμβάνουμε ή το πώς αντιδρούμε.

Διότι (για να αναφέρουμε κάποια ενδεικτικά παραδείγματα) αν πράγματι αγωνιούμε για το αμφίβολο μέλλον της εργασίας μας, για το μέλλον των παιδιών μας, για την ακρίβεια στην αγορά, για τα ληστρικά επιτόκια των τραπεζών, για την πείνα και την εξαθλίωση των διπλανών μας, για την ανασφάλεια της καθημερινότητας, για την ανικανότητα των πολιτικών μας ταγών… ε τότε αν μη τι άλλο αμυνόμαστε. Και αμυνόμαστε διεκδικώντας με δυναμισμό και αποφασιστικότητα τα αναφαίρετα δικαιώματά μας. Αυτό βέβαια προϋποθέτει την εγκατάλειψη του καναπέ και των ευχολογίων, το κλείσιμο των αυτιών μας στον εκκωφαντικό ήχο των σειρήνων του καταναλωτισμού και βέβαια την ευθαρσή διατύπωση της διάθεσής μας να αγωνιστούμε και αν χρειαστεί να «ματώσουμε».

Όσο αδρανούμε, περιμένοντας από το Θεό τις καλύτερες μέρες, όσο η δράση μας προσλαμβάνει το χαρακτήρα της εξουσιοδότησης, όσο υπερασπιζόμαστε αποκλειστικά και μόνον τα ατομικά μας οφέλη, τόσο περισσότερο θα βουλιάζουμε στην «κινούμενη άμμο» και δυστυχώς όταν αναζητήσουμε βοήθεια πιάνοντας τον «πάτο» θα είναι πολύ αργά για οτιδήποτε.